

Arrest

nr. 77 189 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2003 werd verzoeker aangehouden, gelet op een uitleveringsverzoek uitgevaardigd door Italië, waarbij volgende misdrijven de grondslag vormden voor het uitleveringsverzoek: diefstal, heling, bedrieglijke bankbreuk, vereniging van misdadigers. Verzoeker werd op 7 april 2004 in vrijheid gesteld. Op 14 januari 2005 werd verzoeker aangehouden op verdenking van bendevoering en handel in verdovende middelen. Het betreft feiten gepleegd op het Belgische grondgebied. Verzoeker werd in vrijheid gesteld op 20 september 2006. Op 5 augustus 2010 werd verzoeker aangehouden op verdenking van bendevoering en handel in verdovende middelen. Verzoeker werd bij vonnis van 8 juni

2011 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens feiten van bendevoering en handel in verdovende middelen. Op 8 december 2011 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en bendevoering deelname , feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar effectief werd veroordeeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsverplichting; Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd door te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling en aldus op zeer algemene wijze te oordelen dat verzoeker de openbare orde en/of openbare veiligheid geschaad heeft; Terwijl een strafrechtelijke veroordeling op zich geen bewijs vormt van het feit dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde en of openbare veiligheid; Dat het niet opgaat om te veralgemenen zonder te onderzoeken en motiveren op welke wijze verzoeker zelf een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en of openbare veiligheid; Dat aldus de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet;”

2.1.2. Verzoeker verduidelijkt niet of hij de schending aanvoert van de formele dan wel de materiële motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en bendevoering deelname , feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar effectief werd veroordeeld.”

Zodoende verwijst de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid uitdrukkelijk naar de specifieke feiten op basis waarvan wordt geoordeeld dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, te weten de door hem gepleegde feiten van bendevoering en handel in verdovende middelen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt niet louter verwezen naar de lastens verzoeker uitgesproken correctionele veroordeling, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid haalt uitdrukkelijk aan op basis van welke feiten hij meent dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven worden indien hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare

orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van COM(2009)313 (omzetting en toepassing Richtlijn 2004/38/EG en van het beginsel van vrij verkeer van EU-onderdanen. Aangezien het vrij verkeer van personen één van de grondslagen is van de EU; Zodat de bepalingen op grond waarvan die vrijheid verleend wordt ruim uitgelegd dienen te worden, terwijl de uitzonderingen op dit beginsel zeer restrictief toegepast dienen te worden; Beperkende maatregelen mogen slechts in individuele gevallen worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt; Een strafrechtelijke veroordeling geeft niet automatisch aanleiding tot de mogelijkheid om beperkende maatregelen op te leggen. Men moet steeds rekening houden met het persoonlijke gedrag van betrokkene; Redenen die losstaan van het persoonlijke gedrag van betrokkene mogen niet in aanmerking genomen worden. Automatische verwijdering is niet toegestaan op grond van de hierboven vermelde richtlijn; De rechten van de persoon kunnen enkel beperkt worden indien zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde en of veiligheid; Het gaat dus niet op te verwijzen naar een uitgesproken veroordeling maar men moet aantonen dat het toekomstig gedrag van verzoeker een actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde en of veiligheid; Hetgeen men in casu volledig nalaat; Volledigheidshalve :in het licht van de evenredigheidsstoets die de verwerende partij had moeten maken bij het beoordelen van het individueel persoonlijk gedrag van verzoeker (wat men eveneens nalaat). Er wordt geen rekening gehouden met het tijdsverloop, het goed gedrag van verzoeker en de vervroegde invrijheidstelling van verzoeker welke maken dat verzoeker geen werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en of veiligheid;”

2.2.2. Verzoeker houdt voor dat er sprake zou zijn van een inbreuk op "COM (2009) 313". Het betreft een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Deze Mededeling van de Europese Commissie is geen juridisch afdwingbaar instrument, zodat verzoeker zich hier niet dienstig op kan beroepen. Terwijl ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft welke bepalingen van deze Mededeling zouden zijn geschonden. Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen als geschonden worden aangeduid, maakt niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel.

Verzoeker betoogt dat niet werd onderzocht of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging. Dergelijke stelling is in strijd met de uitdrukkelijke bewoordingen van de bestreden beslissing, waarin door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt gemotiveerd dat verzoeker "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving", onder verwijzing naar de in aanmerking genomen feiten.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St.. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Waar verzoeker meent te kunnen voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asiel beleid zich ertoe beperkte te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling, kan

worden verwezen naar hetgeen werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze aangegeven welke feiten de grondslag vormen van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist de feiten in de bestreden beslissing niet, maar beweert dat diende rekening te worden gehouden met het tijdsverloop, het goed gedrag van verzoeker en zijn vervroegde invrijheidsstelling. De feiten waarnaar door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd verwezen in de bestreden beslissing dateren van augustus 2010, terwijl verzoeker op 8 juni 2011 voor deze feiten correctioneel werd veroordeeld. De bestreden beslissing dateert van slechts enkele maanden nadien. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat rekening diende te worden gehouden met 'het tijdsverloop'. Wat het goed gedrag en de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de feiten niet betwist en dat hij sinds deze feiten in de gevangenis verbleef, dan wel onder elektronisch toezicht stond. Verzoeker vage en ongefundeerde beweringen zijn niet van aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC